

Parallele Waarschuwingen - Nummer Vier

Grondslagen van het Geloof en het Gevaar van Vergetelheid: Lessen uit Profetie en Geschiedenis

Jeff Pippenger
2023-08-08

Wie zal hij kennis leren? en wie zal hij de leer doen verstaan? Hun die van de melk gespeend zijn en van de borsten zijn afgetrokken.

Want voorschrift moet op voorschrift zijn, voorschrift op voorschrift; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig:

Want met hakkellende lippen en in een andere tong zal Hij tot dit volk spreken. Tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust waarmee gij de vermoeide tot rust moogt brengen; en dit is de verkwikking; toch wilden zij niet horen.

Maar het woord des HEEREN was hun gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan en achterovervallen, verbroken worden, verstrikt raken en gevangen worden. Jesaja 28:9–13.

Deze verzen uit Jesaja zijn herhaaldelijk aan de orde gekomen in Habakuks Tabellen. Hier hoef ik slechts kort daarbij stil te staan om één of twee punten uit deze voorgaande verzen naar voren te halen en aan de huidige bespreking toe te voegen. Deze passage toont een volk dat een beproeving niet doorstaat, want zij “gaan, en vallen achterover, en worden gebroken, en verstrikt, en gevangen.” Zij waren een volk dat faalde in een beproeving aangaande wie God zou trachten te “onderwijzen” om “kennis” of “leer” te “verstaan.” Het was een beproeving die gegrond was op het verstaan van een toename van kennis; daarom was het dezelfde beproeving die in Daniël hoofdstuk twaalf scheiding bracht tussen de wijzen en de goddelozen, want alle profeten stemmen overeen en wijzen op het einde van de wereld. In Daniël twaalf verstaan de “wijzen”, maar de “goddelozen” verstaan de toename van kennis niet.

Het volk in de passage van Jesaja werd beproefd door „het woord des Heren”, waarnaar „zij niet wilden horen”. En het specifieke „woord des Heren” dat zij verwierpen, en dat hun in staat zou hebben gesteld de toename van „kennis” te „begrijpen”, was de bijbelse regel die bepaalt hoe profetische geschiedenissen op juiste wijze met elkaar in overeenstemming moeten worden gebracht. Degenen die in Jesaja’s passage vallen, verwierpen de regel die aangeeft dat men, om een profetische geschiedenis te begrijpen, die lijn moet zoeken „hier een weinig en daar een weinig”. Het woord des Heren dat een beproeving voortbracht, welke zij verwierpen, was de methode om profetische lijnen van hier en daar te selecteren en vervolgens een van die geselecteerde lijnen van profetische geschiedenis parallel te plaatsen aan de andere lijnen van profetische geschiedenis die hetzelfde thema behandelen. Het welslagen van de onderneming om op deze wijze regel op regel te leggen, hangt af van de toepassing van de ware regels van profetische uitleg. Die regels, die eveneens „voorschriften” zijn die samengebracht moeten worden, zijn hier en daar in de Bijbel te

vinden. Jesaja's maagden die in de beproeving falen, doen dit omdat zij het voornaamste vergeten, juist datgene wat zij niet hadden mogen vergeten, namelijk dat de geschiedenis zich herhaalt.

„Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, behalve wanneer wij vergeten hoe de Heer ons heeft geleid en Zijn onderricht in onze geschiedenis in het verleden.” Life Sketches, 196.

God is niet de auteur van verwarring, en een ankerpunt van dat feit is dat elke profeet in de Bijbel dezelfde profetische lijn aanwijst. Zij zien niet allen dezelfde gebeurtenissen op die lijn, maar het is altijd dezelfde lijn van gebeurtenissen aan het einde van de wereld. Het zijn de gebeurtenissen die leiden tot het sluiten van de genadetijd, gevolgd door de zeven laatste plagen, die uitmonden in de wederkomst van Christus. Het relaas van de ene profeet kan gaan over Gods getrouwe volk in die lijn van de geschiedenis, maar het getuigenis van een andere profeet kan betrekking hebben op Gods ontrouwe volk, of op de Verenigde Staten, het Vaticaan, de Verenigde Naties, de kooplieden der aarde of de islam, maar het is altijd dezelfde lijn.

Maleachi's Elia-boodschap, evenals de boodschappen die worden voorgesteld in Openbaring hoofdstukken één, veertien en achttien, en de boodschap van Daniël elf en twaalf, zijn precies dezelfde boodschap. Zij vormen alle dezelfde geschiedlijn, maar elk met hun eigen bijzondere bijdrage aan het verhaal.

Wat omtrent die bijzondere boodschap bijna algemeen verkeerd wordt begrepen, is het feit dat zij pas vlak vóór het einde van de menselijke genadetijd aan Gods volk wordt geopenbaard. Aangezien de bijzondere boodschap altijd waarschuwt voor de spoedig aanstaande sluiting van de genadetijd, zullen wij misschien wel de duidelijkste illustratie van het einde van de genadetijd in de Bijbel beschouwen.

Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie vuil is, laat hem nog vuiler worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer rechtvaardig zijn; en wie heilig is, laat hem nog heiliger worden. Openbaring 22:11.

Voordat het einde van de genadetijd in het hemelse heiligdom wordt afgekondigd met de woorden van vers elf, moet er een bijzondere profetische waarschuwingsboodschap uit het boek Openbaring, dat voor Gods dienstknechten is ontsloten, verkondigd worden.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrechtvaardig is, dat hij nog onrechtvaardiger worde; en wie vuil is, dat hij nog vuiler worde; en wie rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardiger worde; en wie heilig is, dat hij nog heiliger worde. Openbaring 22:10, 11.

Er zal vlak vóór de zeven laatste plagen een bijzondere profetische boodschap zijn die door Gods volk wordt herkend. Wanneer die „tijd nabij is”, moet „de profetie van dit boek” (de profetie van Openbaring), die verzegeld is geweest, worden ontzegeld. De enige profetie in het boek Openbaring die verzegeld is geweest, is de profetie van de zeven donderslagen.

En ik zag een andere machtige engel uit de hemel neerdalen, bekleed met een wolk; en een regenboog was op zijn hoofd, en zijn gezicht was als de zon, en zijn voeten als zuilen van vuur. En hij had in zijn hand een geopend boekje; en hij zette zijn rechervoet op de zee en zijn

linkervoet op de aarde, en riep met luide stem, zoals een leeuw brult; en toen hij geroepen had, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen. En toen de zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, stond ik op het punt te schrijven; en ik hoorde een stem uit de hemel tot mij zeggen: Verzegel wat de zeven donderslagen gesproken hebben, en schrijf dat niet op. Openbaring 10:1–4.

Vlak voordat de menselijke genadetijd sluit, wanneer „de tijd nabij is”, zal er een ontzegeling plaatsvinden van een bijzondere Bijbelse waarheid die „de dingen die weldra moeten geschieden” aanduidt. De machtige engel van Openbaring tien is Jezus Christus, die riep als een Leeuw.

„De machtige engel die Johannes onderrichtte, was niemand minder dan Jezus Christus. Dat Hij Zijn rechtervoet op de zee zette en Zijn linker op het droge land, toont de rol die Hij vervult in de slottaferelen van de grote strijd met Satan. Deze houding duidt op Zijn opperste macht en gezag over de gehele aarde. De strijd is van eeuw tot eeuw heviger en vastberadener geworden, en zal dat blijven tot aan de slottonelen, wanneer de meesterlijke werking van de machten der duisternis haar hoogtepunt zal bereiken. Satan, verenigd met boze mensen, zal de gehele wereld en de kerken misleiden die de liefde der waarheid niet aannemen. Maar de machtige engel eist aandacht. Hij roept met luide stem. Hij zal de kracht en het gezag van Zijn stem tonen aan hen die zich met Satan hebben verenigd om de waarheid te weerstaan.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Uiteindelijk worden de „kerken” die „Satan” misleidt, misleid omdat zij de liefde tot de „waarheid” niet hebben aangenomen. Het woord „waarheid” in de passage uit de tweede brief aan de Thessalonicenzen, waarnaar zuster White zojuist verwees, is het voornaamste Griekse woord dat is afgeleid van het Hebreeuwse woord dat als „waarheid” wordt vertaald, dat is samengesteld uit drie Hebreeuwse letters en de Alfa en de Omega vertegenwoordigt. Is er enig bijbels bewijs dat de waarheid die, in verband met de regel van de eerste vermelding, een eigenschap van Christus’ karakter voorstelt, de waarheid is die wordt verworpen en bijgevolg een krachtige dwaling voortbrengt?

Nu verzoeken wij u, broeders, met betrekking tot de komst van onze Heere Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat gij niet spoedig in uw denken aan het wankelen wordt gebracht of verontrust wordt, noch door geest, noch door woord, noch door een brief als van ons afkomstig, alsof de dag van Christus reeds aanstaande zou zijn. Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd wordt of als godheid vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God zit en van zichzelf vertoont dat hij God is. Herinnert gij u niet dat ik u deze dingen gezegd heb toen ik nog bij u was? En nu weet gij wat hem weerhoudt, opdat hij geopenbaard wordt op zijn eigen tijd. Want de verborgenheid der wetteloosheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu weerhoudt, zal weerhouden totdat hij uit het midden weggenomen wordt. En dan zal de wetteloze geopenbaard worden, die de Heere verteren zal door de Geest van Zijn mond en tenietdoen door de verschijning van Zijn komst; hem, wiens komst is naar de werking van de satan, met allerlei kracht, tekenen en leugenachtige wonderen, en met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aangenomen

hebben om behouden te worden. En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven, opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen gehad hebben in de ongerechtigheid. 2 Thessalonicenzen 2:1–12.

Deze passage uit Thessalonicenzen is in de Tabellen van Habakuk vaak behandeld, zodat wij ons op dit punt zullen beperken tot een korte opmerking. Wat zuster White „Satans wonderbaarlijke daad” noemt, is bij Paulus „de werking des satans, met allerlei kracht en tekenen en leugenachtige wonderen.” Het misleidende werk dat door zuster White en Paulus wordt aangeduid, begint bij de zondagswet in de Verenigde Staten.

„Door het decreet dat de instelling van het pausdom oplegt in overtreding van de wet van God, zal onze natie zich volledig losmaken van de gerechtigheid. Wanneer het protestantisme haar hand over de kloof zal uitstrekken om de hand van de Roomse macht te grijpen, wanneer het over de afgrond zal reiken om de handen ineen te slaan met het spiritisme, wanneer ons land, onder de invloed van deze drievoudige vereniging, elk beginsel van zijn Grondwet als protestantse en republikeinse regering zal verwerpen en voorzieningen zal treffen voor de verbreiding van pauselijke onwaarheden en misleidingen, dan mogen wij weten dat de tijd is gekomen voor Satans wonderbaarlijke werking en dat het einde nabij is.” Testimonies, deel 5, 451.

In deze passage uit Thessalonicenzen, die wij overwogen, duidt Paulus de paus aan het einde der wereld met vier verschillende benamingen aan. De paus is de „mens der zonde”, hij is de „zoon des verderfs”, hij is het „verborgenenis der ongerechtigheid” en „die goddeloze”. Paulus geeft nog enkele andere kenmerken van de paus naast deze vier namen, want hij deelt ons mee dat de paus (die in Paulus’ dagen nog toekomstig was) „te zijner tijd geopenbaard zou worden”.

De paus „zou geopenbaard worden op zijn tijd”, en het duidelijkste bijbelse bewijs — hoewel geenszins de enige bijbelse waarheid; de duidelijkste bijbelse waarheid dat de paus van de Roomse kerk de antichrist van de bijbelse profetie is — wordt vastgesteld door zeven verschillende en rechtstreekse verwijzingen in de Bijbel die de „tijd” aanwijzen waarin het pausdom de aarde zou beheersen, juist die „tijd” die de mensheid de Donkere Middeleeuwen noemt. De Bijbel openbaart de paus als het pausdom door herhaaldelijk de exacte periode van „tijd” aan te wijzen, van 538 tot 1798, waarin het pausdom de wereld zou regeren. Paulus zei dat hij geopenbaard zou worden op zijn tijd.

Paulus stelt tevens vast dat het de paus is die „zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd, of als God vereerd wordt; zodat hij als God in de tempel Gods zit en van zichzelf laat zien dat hij God is.” Dit wijst onder andere erop dat de antichrist van de Bijbelse profetie een religieus symbool is. Hij is geen Hitler of een Alexander de Grote. Dit beperkt de identificatie van de paus nog verder, want hij is niet eenvoudigweg een religieuze tiran; hij is een religieuze tiran die belijdt zich binnen Gods tempel te bevinden. De antichrist maakt aanspraak op een zetel binnen de christelijke kerk.

Volgens Paulus en Daniël openbaart de paus, wanneer hij zich in zijn zogenaamde christelijke kerk bevindt, het karakter van Satan, die begeerde op Gods troon gezeten te zijn en boven alle dingen

verheven te worden. Ik noem Paulus en Daniël, want de meeste bijbeluitleggers erkennen dat, wanneer Paulus aantoont dat een van de kenmerken van de paus is dat hij een volstreekte narcist is, Paulus eenvoudigweg citeerde uit Daniëls beschrijving van de paus in Daniël hoofdstuk elf, waar Daniël daar optekent:

„En de koning zal handelen naar zijn welbehagen; en hij zal zich verheffen en zich grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en voorspoed hebben totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastbesloten is, zal geschieden. Daniël 11:36.

Wanneer Paulus het narcistische karakter van de paus aan de orde stelt, parafraseert hij het vers van Daniël en verklaart hij dat het de paus is die „zich verzet en zich verheft boven al wat God genaamd of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God zit en van zichzelf laat zien dat hij God is.” Het vers in Daniël dat het karakter van het pausdom aanduidt, verwijst ook naar de „tijd” die bedoeld was om te „openbaren” dat het pausdom de antichrist was, doordat het aangeeft dat het pausdom zou „voorspoedig zijn” totdat de „gramschaap volbracht” zou zijn.

De „gramschaap” eindigde in 1798, zodat Daniël in het vers (hoewel dit niet een van de zeven rechtstreekse plaatsen in de boeken Daniël en Openbaring is waar de geschiedenis van de 1260 jaar wordt vermeld) echter wel rechtstreeks de pauselijke macht aanwijst en markeert dat zij in 1798 „een dodelijke wond” ontving, zoals Johannes het noemt. Zo wijst het vers het einde van de periode van pauselijke heerschappij aan, hoewel het de duur van die heerschappij niet aanduidt.

In de passage wijst Paulus ook op een macht die het pausdom ervan zou weerhouden in 538 de heerschappij over de wereld op zich te nemen, wanneer hij verklaarde dat de Thessalonicenzen aan wie hij schreef deze bepaalde waarheid reeds kenden. Hij stelde de vraag: “Remember ye not, that, when I was yet with you, I told you these things?” Hij herinnert hen eraan dat zij reeds wisten “what withholdeth” (dat wil zeggen: wat weerhoudt) het pausdom, totdat het “be revealed in his time” zou worden. De macht die aan het pausdom voorafging en verhinderde dat het de heerschappij over de wereld op zich nam, was de macht die de wereld beheerste toen Paulus de brief schreef. Dat was het heidense Rome. Paulus schreef dat het heidense Rome “taken out of the way” zou worden, opdat het pausdom de heerschappij over de wereld op zich zou nemen.

Het was dit inzicht dat William Miller ertoe bracht te erkennen dat de macht die in het boek Daniël als “het dagelijks offer” wordt gesymboliseerd, het heidense Rome was. Het adventisme erkent dat de structuur, en daarom al William Millers profetische inzichten, waren gebaseerd op zijn begrip van de boeken Daniël en Openbaring, en dat deze twee boeken handelen over de twee verwoestende machten van het heidense Rome en het pauselijke Rome. In de passage in Thessalonicenzen zag Miller, die reeds wist (zoals iedere protestant in zijn dagen wist, dat de paus de antichrist was), toen hij erkende dat het heidense Rome de historische macht was die aan de pauselijke heerschappij voorafging, en dat Paulus had verklaard dat het heidense Rome eerst moest worden weggenomen voordat het pausdom de troon der aarde zou bestijgen, vervolgens het verband met het boek Daniël en met “het dagelijks offer”, waar driemaal wordt verwezen naar het feit dat het dagelijks offer moest worden “weggenomen” voordat het pausdom de heerschappij over de wereld verkreeg. De getuigenis van Paulus stelde Miller in staat te zien dat het heidense

Rome Daniëls “dagelijks offer” was, en daarna kon hij erkennen dat Daniëls twee verwoestende machten het heidense en het pauselijke Rome waren. Deze waarheid vormt het fundament van de Milleritische beweging. Het adventisme verwerpt vandaag de dag zeer zeker het werk van Miller, maar het begrijpt nog steeds dat dit overzicht van Millers ontwikkeling in zijn begrip van “het dagelijks offer” in Daniël bewijst dat de macht waarvan Paulus zegt dat zij de opkomst van de pauselijke macht “tegenhoudt” totdat zij is weggenomen, het heidense Rome was, en dat dit de juiste analyse is van Millers denken over deze onderwerpen.

Toen de waarheid van „het dagelijkse” in het boek Daniël als een symbool van het heidense Rome werd verstaan, dat voorafging aan het koninkrijk van het pauselijke Rome, dat Daniël had voorgesteld als de gruwel der verwoesting, kon Miller vervolgens de profetische tijden herkennen die met de koninkrijken van de Bijbelse profetie verbonden waren; en toen zijn verstand voor deze inzichten werd geopend, stelde hij een reeks waarheden samen die de grondslagen van het adventisme vertegenwoordigen. Die waarheden werden vastgelegd op de twee tafelen van de pionierskaarten van 1843 en 1850. Die waarheden vormen het fundament van het adventisme, en zij waren gebaseerd op de erkenning van „tijd”. De geschiedenis van wanneer de grondslagen werden gelegd, is een hoofdonderwerp op Habakkuks Tafelen.

Wat in de Tabellen van Habakuk niet wordt aangewezen, is dat de fundamente die op tijd waren gebaseerd, een bouwwerk voortbrachten dat het noodzakelijke gezichtspunt verschaft opdat de laatste generatie zou kunnen onderkennen dat er waarheden waren die als de fundamente werden voorgesteld. Er was een eerste waarheid die de allereerste steen was die in het fundament werd gelegd, maar „het gedurige” in het boek Daniël was niet Millers eerste waarheid. De waarheid die de eerste steen zou worden in het fundament dat Miller werd verwekt op te bouwen, was „de zeven tijden” van Leviticus zesentwintig; maar zonder de waarheid van „het gedurige” zou Miller de profetische structuur die hij moest onderkennen om de boodschap van de eerste engel te verkondigen, niet hebben herkend. Zijn structuur bestond erin de profetie te plaatsen in het perspectief van twee verwoestende machten. Miller richtte zich op de draak (heidens Rome) en het beest (het pausdom). De derde engel richt zich op de draak (de Verenigde Naties), het beest (het pausdom) en de valse profeet (de Verenigde Staten).

Indien iemand alle tijdprofetieën aanvaardt die door de Millerieten op de twee heilige pionierskaarten zijn uiteengezet — niet sommige, maar alle — dan zou die persoon die waarheden persoonlijk moeten onderzoeken. Hoe zou u ze kunnen aanvaarden, indien u ze nooit had onderzocht? Indien zij die de fundamentele waarheden onderzoeken, het tot hun persoonlijke verantwoordelijkheid maken die waarheden te toetsen, en vervolgens al die waarheden aanvaarden, dan hebben zij op de Rots gebouwd en niet op het zand.

“Laat hen die als Gods wachters op de muren van Sion staan, mannen zijn die de gevaren vóór het volk kunnen zien,—mannen die onderscheid kunnen maken tussen waarheid en dwaling, gerechtigheid en ongerechtigheid.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en

1844. Ik was in deze boodschap, en sindsdien heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Het ligt niet in ons voornemen onze voeten af te trekken van het platform waarop zij werden geplaatst toen wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, op zoek naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft gegeven? Het moet zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid vanaf het ogenblik dat het werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Opdat degenen die willen horen de tijdsprofetieën van de Milleritische geschiedenis kunnen onderzoeken, is het noodzakelijk de historische perioden te beschouwen die door de tijdsprofetieën worden voorgesteld. Dit houdt het werk in van het uitbeelden van gebeurtenissen op een tijdlijn. Wanneer een student van de profetie het onderzoeksniveau heeft bereikt waarop hij deze profetische perioden overweegt, zoals door de Millerieten uit de Bijbel geïdentificeerd en vervolgens door het historische verslag bevestigd, zal hij in staat zijn te erkennen dat de geschiedenis aan het begin van de tijdsprofetie symbolisch een voorafbeelding vormt van de geschiedenis aan het einde van diezelfde profetie. Vanuit dat gezichtspunt behoort de student te leren dat de geschiedenis zich herhaalt. Met dat inzicht gevestigd behoort hij ook te zien dat Jezus het einde door het begin illustreert.

En vanuit de profetische lijn van de profetie die het einde van de wereld afbeeldt als het „bouwen van een tempel”, behoort de student te weten dat er een laatste sluitsteen is die op de tempel wordt geplaatst die op het fundament is gebouwd. Hij behoort te gaan inzien dat het tempelfundament dat Miller werd gebruikt aan het licht te brengen (dat Jezus Christus vertegenwoordigt, want er kan geen ander fundament gelegd worden dan Jezus Christus), een fundament was dat op profetische tijd was gebouwd. Omdat Jezus het einde met het begin illustreert, behoort de student ook te zien dat de sluitsteen, de laatste steen op de tempel, parallel moet lopen met het fundament. Het fundament van de tempel was voor Miller profetische tijd, maar het fundament was niettemin Jezus Christus.

Naar de genade van God, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar ieder zie toe hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 1 Korinthiërs 3:10, 11.

Paulus duidt zijn werk aan als het oprichten van een tempel waarvan hij het fundament, ofwel het begin, heeft gelegd. Hij was de apostel der heidenen en werd gebruikt om het fundament van de christelijke kerk te leggen. In dezelfde passage maakt Paulus ook duidelijk dat onze lichamen de tempel van de Heilige Geest zijn. Er is ook de tempel van Salomo en het heiligdom uit de woestijn, die alle fundamenten hebben en die alle door Jezus Christus worden voorgesteld. Het fundament dat Miller werd gebruikt op te richten, was de tempel van het adventisme, en het fundament van die tempel is zeer zeker Jezus Christus; maar meer in het bijzonder is het de tempel die wordt opgericht met materialen die geestelijk en profetisch zijn.

De hoeksteen moet daarom eveneens Jezus Christus zijn, maar de hoeksteen moet ook een voornaamste profetische regel omvatten, want aan Miller werd een reeks regels gegeven die de voornaamste regel van de Millerieten bevatte, namelijk het „jaar-voor-een-dag”-beginsel. Zonder

die regel is er geen erkenning van tijdsprofetie en is er derhalve geen fundament. Er moet aan het einde een tegenbeeld zijn dat Jezus Christus (het Fundament) vertegenwoordigt en dat een voornaamste regel is binnen een reeks regels die de Openbaring van Jezus Christus vestigt. De regel is uiteraard de regel van de „eerste vermelding”, die de eigenschap van het karakter van Christus vertegenwoordigt waardoor Hij het einde vanaf het begin bekendmaakt.

In 2 Thessalonicenzen verwierpen degenen die de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen om behouden te worden, de waarheid zoals voorgesteld door het Griekse woord dat is afgeleid van het Hebreeuwse woord, gevormd door drie letters, dat in het Oude Testament wordt vertaald als „waarheid”. De groep die de krachtige dwaling ontvangt, omdat zij de leugen hebben geloofd, weigerde terug te keren tot de oude paden, de fundamenten van het adventisme zoals voorgesteld op de twee heilige kaarten. Dus, zoals de passage die wij nu reeds geruime tijd hebben overwogen, stelt:

‘De machtige engel die Johannes onderrichtte, was niemand minder dan Jezus Christus. Het plaatsen van Zijn rechtersvoet op de zee en Zijn linkervoet op het droge toont de rol die Hij vervult in de slottonelen van de grote strijd met Satan. Deze houding duidt op Zijn hoogste macht en gezag over de gehele aarde. De strijd was van eeuw tot eeuw heviger en vastberadener geworden en zal daarmee voortgaan tot aan de afsluitende tonelen, wanneer de meesterlijke werking van de machten der duisternis haar hoogtepunt zal bereiken. Satan, verenigd met boze mensen, zal de gehele wereld en de kerken misleiden die de liefde der waarheid niet aannemen. Maar de machtige engel eist aandacht. Hij roept met luide stem. Hij zal de kracht en het gezag van Zijn stem tonen aan hen die zich met Satan hebben verbonden om zich tegen de waarheid te verzetten.’ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

In deze voorgaande passage zijn „de gemeenten die de liefde tot de waarheid niet hebben ontvangen” de goddeloze en dwaze maagden van Daniël en Matteüs, van wie Amos 8:12 aangeeft dat zij Gods laatste waarschuwingsboodschap zullen beginnen te zoeken wanneer het te laat is. Het is te laat, omdat zij een leugen geloofden aangaande de grondslagen van het adventisme. Het adventisme begon die leugen voor het eerst in 1863 in zich op te nemen, en vanaf dat moment ging het slechts onafgebroken bergafwaarts.

Wat ik nu ga schrijven is, naar ik veronderstel, geheel subjectief, maar welk nieuw profetisch licht is er sinds 1863 in het adventisme geïntroduceerd? Ellen White zegt over de boodschap van Jones en Waggoner uit 1888 dat het de boodschap was die zij reeds jarenlang had verkondigd. Hun boodschap mag in 1888 voor het adventisme nieuw en schokkend hebben geklonken, maar die nieuwigheid en die schok werden niet veroorzaakt door een nieuwe boodschap, maar door een blindheid die zich sinds 1863 over Gods volk had gelegd.

Ellen White duidde het adventisme aan als verkerend in de toestand van Laodicea vóór 1863; de blindheid van Laodicea was het adventisme dus reeds vóór 1863 aan het overheersen, maar in 1863 stelde de kerk officieel de waarheid terzijde betreffende de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, hetgeen juist de allereerste „tijdprofetie” was die Miller ontdekte. Sinds 1863 is er in het adventisme geen profetisch licht meer opgekomen! Wat is er veranderd?

De allereerste steen van het tempelfundament, dat gebouwd was op profetische tijd en Jezus Christus vertegenwoordigde, werd in 1863 door het adventisme terzijde geschoven. De eerste steen die door Miller in het tempelfundament werd geplaatst, dat gegrond was op de tijd zoals in Daniël door Christus voorgesteld, Die Zichzelf als Palmoni, de „wonderbare teller”, vertegenwoordigde, werd verworpen en terzijde gesteld. De allereerste steen die Miller ontdekte...

„Toen Christus de profetie van de verworpen steen aanhaalde, verwees Hij naar een werkelijke gebeurtenis in de geschiedenis van Israël. Het voorval hield verband met de bouw van de eerste tempel. Hoewel het in het bijzonder van toepassing was ten tijde van Christus' eerste komst en met bijzondere kracht tot de Joden had moeten spreken, bevat het ook een les voor ons. Toen de tempel van Salomo werd opgericht, waren de reusachtige stenen voor de muren en het fundament geheel in de steengroeve gereedgemaakt; nadat zij naar de bouwplaats waren gebracht, mocht er geen enkel werktuig meer op worden gebruikt; de arbeiders hoefden ze slechts op hun plaats te leggen. Voor gebruik in het fundament was één steen van ongewone grootte en bijzondere vorm aangevoerd; maar de arbeiders konden er geen plaats voor vinden en wilden hem niet aannemen. Hij was hun tot last, terwijl hij ongebruikt in de weg lag. Lange tijd bleef hij een verworpen steen. Maar toen de bouwlieden kwamen tot het leggen van de hoek, zochten zij lange tijd naar een steen van voldoende grootte en sterkte, en van de juiste vorm, om die bijzondere plaats in te nemen en het grote gewicht te dragen dat daarop zou rusten. Indien zij voor deze belangrijke plaats een onverstandige keuze zouden maken, zou de veiligheid van het gehele gebouw in gevaar worden gebracht. Zij moesten een steen vinden die bestand was tegen de invloed van zon, vorst en storm. Verschillende stenen waren op verschillende tijden uitgekozen, maar onder de druk van geweldige lasten waren zij in stukken verbrijzeld. Andere konden de proef van plotselinge atmosferische veranderingen niet doorstaan. Maar ten slotte werd de aandacht gevestigd op de steen die zo lang verworpen was geweest. Hij was blootgesteld geweest aan lucht, zon en storm, zonder de geringste barst te vertonen. De bouwlieden onderzochten deze steen. Hij had elke proef doorstaan op één na. Indien hij de proef van zware druk kon doorstaan, besloten zij hem als hoeksteen aan te nemen. De proef werd genomen. De steen werd aanvaard, naar zijn bestemde plaats gebracht, en bleek precies te passen. In profetisch gezicht werd aan Jesaja getoond dat deze steen een zinnebeeld van Christus was. Hij zegt:”

“Heiligt de HEERE der heirscharen Zelf; en laat Hém uw vreze zijn, en laat Hém uw verschrikking zijn. Dan zal Hij tot een heiligdom zijn; maar ook tot een steen des aanstoets en tot een rots der ergernis voor beide huizen van Israël, tot een strik en tot een val voor de inwoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbrijzeld worden, en verstrikt raken, en gevangen worden.’ In een profetisch gezicht meegevoerd naar de eerste komst, wordt de profeet getoond dat Christus beproevingen en toetsen zou ondergaan, waarvan de behandeling van de voornaamste hoeksteen in de tempel van Salomo een zinnebeeld was. ‘Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion ten grondslag een steen, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, een vast fundament; wie gelooft, zal niet haasten.’ Jesaja 8:13–15; 28:16.”

‘In oneindige wijsheid koos God de hoeksteen van het fundament en legde die Zelf. Hij noemde die “een vaste grondslag”. De gehele wereld mag haar lasten en smarten daarop

leggen; hij kan ze alle dragen. In volkomen veiligheid mogen zij daarop bouwen. Christus is een “beproefde steen”. Hen die op Hem vertrouwen, stelt Hij nooit teleur. Hij heeft iedere beproeving doorstaan. Hij heeft de druk van Adams schuld en de schuld van zijn nageslacht gedragen en is meer dan overwinnaar tevoorschijn gekomen over de machten van het kwaad. Hij heeft de lasten gedragen die door iedere berouwvolle zondaar op Hem zijn geworpen. In Christus heeft het schuldige hart verlichting gevonden. Hij is het vaste fundament. Allen die Hem tot hun steun maken, rusten in volkomen zekerheid.

„In de profetie van Jesaja wordt Christus verklaard zowel een vast fundament als een steen des aanstoets te zijn. De apostel Petrus, schrijvend onder de inspiratie van de Heilige Geest, toont duidelijk voor wie Christus een fundamentsteen is, en voor wie een rots der ergernis:

‘Indien gij anders gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is. Tot Welke komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, wordt ook gijzelf, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus. Daarom is ook in de Schrift vervat: Zie, Ik leg in Sion een uiterste Hoeksteen, uitverkoren en dierbaar; en die in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden. U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: de steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en tot een steen des aanstoets en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, ongehoorzaam zijnde.’ 1 Petrus 2:3–8.

“Voor hen die geloven, is Christus het vaste fundament. Dit zijn zij die op de Rots vallen en verbrijzeld worden. Hier worden onderwerping aan Christus en geloof in Hem voorgesteld. Op de Rots te vallen en verbrijzeld te worden, betekent onze eigengerechtigheid prijs te geven en tot Christus te gaan met de ootmoed van een kind, berouw hebbend over onze overtredingen en gelovend in Zijn vergevende liefde. En zo bouwen ook wij door geloof en gehoorzaamheid op Christus als ons fundament.

“Op deze levende steen kunnen zowel Joden als heidenen bouwen. Dit is het enige fundament waarop wij veilig kunnen bouwen. Het is breed genoeg voor allen, en sterk genoeg om het gewicht en de last van de hele wereld te dragen. En door verbinding met Christus, de levende steen, worden allen die op dit fundament bouwen levende stenen. Velen worden door hun eigen inspanningen uitgehouwen, gepolijst en verfraaid; maar zij kunnen geen ‘levende stenen’ worden, omdat zij niet met Christus verbonden zijn. Zonder deze verbinding kan geen mens gered worden. Zonder het leven van Christus in ons kunnen wij de stormen van verzoeking niet doorstaan. Onze eeuwige veiligheid hangt ervan af dat wij bouwen op het vaste fundament. Velen bouwen heden ten dage op fundamenten die niet beproefd zijn. Wanneer de regen valt, en de storm woedt, en de watervloeden komen, zal hun huis vallen, omdat het niet gegrondvest is op de eeuwige Rots, de uiterste Hoeksteen, Christus Jezus.”

„Voor hen die zich aan het woord stoten, ongehoorzaam zijnde,” is Christus een rots der ergernis. Maar „de steen die de bouwlieden verworpen hadden, deze is geworden tot een hoofd des hoeks.” Gelijk de verworpen steen had Christus in Zijn aardse zending verwaarlozing en mishandeling moeten verduren. Hij was „veracht en van mensen verlaten, een Man van smarten en verzocht in krankheid; ... Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.” Jesaja

53:3. Maar de tijd was nabij dat Hij verheerlijkt zou worden. Door de opstanding uit de doden zou Hij worden verklaard „de Zoon van God in kracht.” Romeinen 1:4. Bij Zijn tweede komst zou Hij geopenbaard worden als Heer van hemel en aarde. Zij die Hem nu op het punt stonden te kruisigen, zouden Zijn grootheid erkennen. Voor het heelal zou de verworpen steen tot een hoofd des hoeks worden.

„En op wie hij ook vallen zal, hem zal hij vermorzelen.” Het volk dat Christus verwierp, zou weldra zijn stad en zijn natie verwoest zien. Hun heerlijkheid zou gebroken worden en verstrooid als het stof voor de wind. En wat was het dat de Joden vernietigde? Het was de steen die, indien zij daarop hadden gebouwd, hun zekerheid zou zijn geweest. Het was de goedheid van God, veracht; de gerechtigheid, versmaad; de barmhartigheid, geringgeacht. Mensen stelden zich tegenover God, en alles wat hun tot zaligheid had kunnen zijn, werd hun tot verderf. Alles wat God ten leven had beschikt, bevonden zij tot de dood te zijn. In de kruisiging van Christus door de Joden lag de verwoesting van Jeruzalem besloten. Het bloed dat op Golgotha vergoten werd, was het gewicht dat hen ten verderve deed zinken, voor deze wereld en voor de toekomstige. Zo zal het zijn op de grote laatste dag, wanneer het oordeel zal neerkomen op hen die de genade van God verwerpen. Christus, hun steen des aanstoots, zal hun dan verschijnen als een wrekende berg. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Wegens verworpen liefde, versmade genade, zal de zondaar te gronde gaan.

„Door vele illustraties en herhaalde waarschuwingen toonde Jezus wat voor de Joden het gevolg zou zijn van het verwerpen van de Zoon van God. Met deze woorden richtte Hij Zich tot allen in elk tijdperk die weigeren Hem als hun Verlosser aan te nemen. Elke waarschuwing geldt hun. De ontheiligde tempel, de ongehoorzame zoon, de valse landlieden, de verachtelijke bouwers, vinden hun tegenbeeld in de ervaring van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel dat zij voorafschaduwden het zijne zijn.” *Desire of Ages*, 597–600.

Wij zullen hiermee in het volgende artikel voortgaan.